

Stanisław Zabłocki,
sędzia w Izbie Karnej,
prezes Sądu Najwyższego, kierujący pracami tej Izby

SEKRETARIAT PIERWSZEGO PRZESIA SĄDU NAJWYŻSZEGO OTRZYMANO	
dnia	11 LUT. 2020
Nr	PP1-0131-518/20
Załączników:	— <i>Łobiedz</i>

Szanowna Pani
Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf,
Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

Szanowna Pani Prezes,

Na podstawie art. 30 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 129a § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym uprzejmie informuję Panią Prezes, że z dniem 13 lutego 2020 r. przechodzę w stan spoczynku.

Wprawdzie przepisy prawa nie zobowiązują mnie do podawania motywu mej decyzji, niemniej jednak uważam za moją powinność poinformować Panią Prezes, że jej podjęcie spowodowane jest następującymi okolicznościami.

Już w lutym ubiegłego roku złożyłem na ręce Pani Prezes oświadczenie o przejściu w stan spoczynku z dniem 20 lutego 2019 r., gdyż zostałem postawiony wobec dylematu wpisania na listę sędziów orzekających w Izbie, której pracami kieruję, osoby, wobec której istniały wątpliwości co do prawidłowości jednego z etapów procesu nominacyjnego. Uznałem, że nie mogę działać wbrew swemu sędziowskiemu sumieniu oraz przywiązaniu do potrzeby szanowania orzeczeń innych sądów, w tym orzeczenia zabezpieczającego wydanego przez Naczelny Sąd Administracyjny (szczegóły zawarte są w moim piśmie datowanym 18 lutego ub.r.).

Wówczas uniknięcie tego konfliktu sumienia okazało się - na pewien czas - możliwe w drodze wykorzystania przeze mnie długotrwałego zaległego urlopu, dlatego uwzględniając prośbę Pani Prezes, zmieniłem oznaczenie dnia przejścia w stan spoczynku na dzień 31 sierpnia 2019 r. Następnie zaś, ponieważ przed moim powrotem z urlopu osoba, której status nie był w drodze procesowej wyjaśniony, przeszła do pracy w innej instytucji, cofnąłem oświadczenie, jednocześnie lojalnie informując Panią Profesor, że jeśli sytuacja z lutego powtórzy się lub zaistnieje sytuacja do niej zbliżona, będę zmuszony złożyć kolejne oświadczenie.

Taki dzień właśnie nadszedł. W dniu 21 listopada 2019 r. organ pełniący funkcje Krajowej Rady Sądownictwa podjął, pomimo wyraźnego - według mojej oceny - zakwestionowania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r. mandatu członków tzw. sędziowskiej części KRS do podejmowania decyzji oraz wbrew apelom wielu organizacji i autorytetów prawniczych, w tym także ignorując apel Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, uchwałę o przedstawieniu Panu Prezydentowi kolejnych dwóch osób, których status bezstronności i niezawisłości może budzić wątpliwości, do nominacji na stanowiska sędziowskie w Izbie Karnej. Wszystko wskazuje na to, że pomimo potwierdzenia w orzeczeniach Sądu Najwyższego, Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 grudnia 2019 r. oraz z dnia 15 stycznia 2020 r. oraz w uchwale połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r.

wątpliwości co do tego etapu procedury nominacyjnej, który przebiega - zgodnie z art. 179 Konstytucji RP - przed Krajową Radą Sądownictwa, Pan Prezydent Rzeczypospolitej odbierze od tych osób ślubowanie w najbliższym czasie, gdyż oświadczenie Pana Prezydenta o tymczasowym zaniechaniu nominacji wskazywało jako datę graniczną dzień 25 lutego 2020 r.

Znalazłem się zatem w takiej samej sytuacji, w jakiej byłem w momencie składania wniosku datowanego 18 lutego ub.r., a nawet w sytuacji gorszej, gdyż moje wątpliwości, związane z wartościami prawa unijnego, co do statusu tych osób, są obecnie - w mojej ocenie - zdecydowanie wzmacnione treścią uzasadnienia wyroku TSUE, wskazanych wyżej orzeczeń SN oraz uchwały trzech Połączonych Izb Sądu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej. Pomijając już nawet uwarunkowania konstytucyjne oraz unijne i pozostając na gruncie li tylko materii ustawowej, w związku z okolicznościami ujawnionymi w ostatnich miesiącach (uporczywa odmowa - wbrew prawomocnemu orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego - podania wykazów osób, które udzieliły tzw. poparcia 14-tu członkom nowej KRS; niewyjaśnione w trybie procesowym podejrzenie, że niektórzy członkowie tego organu brali udział w akcji dyskredytowania sędziów) rodzą się dodatkowe, poważne wątpliwości prawne, czy osoby, które mają dołączyć do Izby, przeszły ważny etap procedury nominacyjnej przed prawidłowo umocowanym organem, a w konsekwencji, czy składy formowane z ich udziałem nie naruszałyby standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Co więcej, Sejm w dniu, w którym skład trzech Izb Połączonych Sądu Najwyższego podejmował uchwałę w kwestii relacji art. 439 § 1 pkt 2 kpk i art. 379 pkt 4 kpc względem art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, odrzucił veto Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 grudnia 2019 r., Pan Prezydent podpisał tę ustawę w dniu 4 lutego 2020 r. i po jej opublikowaniu w dniu 6 lutego 2020 r. w Dzienniku Ustaw wchodzi ona w życie w dniu 14 lutego 2020 r. Rozwiązania przyjęte w tej ustawie praktycznie niweczą standardy wskazane w przywołanych wyżej orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Sądu Najwyższego, a w konsekwencji respektowanie tych rozwiązań pozostawałoby w głębokim konflikcie z moim sędziowskim sumieniem.

W tej sytuacji, aby pozostać wiernym swoim poglądom prawnym, przechodzę w stan spoczynku w przeddzień wejścia tej ustawy w życie.

Warszawa, dnia 11 lutego 2020 r.

z wyrazami

/-Stanisław Zabłocki-/
The image shows a handwritten signature in blue ink, which appears to be 'Stanisław Zabłocki'. Below the signature, the name is printed in a smaller font: '/-Stanisław Zabłocki-/'.